

Jij bent de ware

Bella Andre bij Boekerij

Sullivan-serie

Op het eerste gezicht

Vanaf nu, altijd

Verliefd en verloren

Betoverd door jou

Als je van mij was

De ware voor jou

Kom in mijn armen

Voor altijd in mijn hart

Een gestolen kus

Seattle Sullivans-serie

Een perfecte nacht

Nooit meer alleen

Jij bent de ware

Bella Andre

Jij bent de ware

Deel 2 in de *Seattle Sullivans*-serie

ISBN 978-90-225-8533-7

ISBN 978-94-023-1240-9 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Seattle Sullivans #2: It Must Be Your Love*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Baqup

Omslagbeeld: © iStock

Zetwerk: Textcase

© 2013 Bella Andre

© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Ford Vincent snelde met de muziek nog nagalmend in zijn oren door de bochtige gangen naar de achteruitgang van het stadion in Tempe, Arizona, waar hij net een concert had gegeven. Bijna vijfenzeventigduizend mensen hadden hem vanavond zien optreden. Zijn hele ziel en zaligheid had hij in zijn muziek gelegd. En nu, zoals altijd wanneer hij op tournee was, stonden er tientallen gillende vrouwen bij de achteruitgang op hem te wachten. *'Ik hou van je, Ford!'* en *'Ik heb alles over voor een nacht met jou!'*

Ook al deden zijn veiligheidsmensen hun uiterste best om de boel onder controle te houden, ze konden niet voorkomen dat tenminste vijf vrouwen zich opdringerig tegen Ford aanpersten zodra hij het gebouw uitkwam. Het zou natuurlijk de gemakkelijkste weg zijn om zich met gebogen hoofd stug door de menigte heen te werken, maar dan zou hij zijn fans geen recht doen en dat had Ford nooit lekker gezeten. Ook al gingen ze in hun schaamteloze gedrag vaak veel te ver.

Dit was precies waar hij altijd naar had verlangd, hield hij zich voor terwijl hij handtekeningen begon uit te delen. Dat het publiek hem op handen zou dragen. Dat iedereen zijn muziek te gek zou vinden. En zelfs in zijn stoutste dromen had hij niet gedacht dat hij daarin zo goed zou slagen.

Dus waarom voelde het allemaal zo leeg en oppervlakkig?

Ford was bijna door de menigte heen toen hij op de hoek van het parkeerterrein een nieuwe groep vrouwen op zich zag afkomen. Hij gaf zijn veiligheidsmensen een teken de weg voor hem vrij te maken en kon toen eindelijk zijn bus instappen.

Natasha Lawrence zat in het eetcompartiment van de touringcar met haar laptop opengeklapt op tafel. Ze keek op toen hij binnenkwam en zei: 'Zo, lekker luidruchtige fans vanavond, hè? Spring

maar snel onder de douche en dan wil ik je even een paar dingen laten zien.'

Natasha was een van de beste documentairemakers in de business. Ford had na een paar maanden samenwerking met haar niet alleen veel respect voor haar vakmanschap en talent, maar ook voor haar onverdeelde trouw aan haar man en haar gezin. Al meer dan tien jaar trok Ford succesvol met zijn tournees de wereld rond en hij had in die jaren heel wat gezien en meegemaakt. Hij was er dus inmiddels wel achter dat een dergelijke toewijding aan man en gezin zelden voorkwam. De enige man die Natasha's ogen deed glanzen was haar echtgenoot. Ford vond het een verademing, na al die jaren als sekssymbool beschouwd te zijn, om in het gezelschap van een vrouw te verkeren die er niet de minste behoefte aan had om in zijn nabijheid meteen te gaan strippen en haar lingerie naar hem toe te gooien.

Even later stond hij onder het hete water van de douche en slaakte een zucht van verlichting. Het enige dat hij echt nodig had na een optreden, was een lekkere warme douche. Andere rocksterren hadden vrouwen, drugs, drank en hun hele aanhang nodig. Hij had de vrouwen voor het uitkiezen, met een simpele knip van zijn vingers had hij vanavond iedere vrouw uit het publiek kunnen krijgen. Maar 's ochtends wakker worden met een megakater en een kop vol watten, en ook nog al die hielenlikkende 'vrienden' om zich heen, dat alles kon hem allang voordat hij de dertig was gepasseerd gestolen worden. Om er nog maar over te zwijgen *hoe snel* het verveelde om 's ochtends naast een vreemde wakker te worden.

En al helemaal omdat hij altijd, onwillekeurig, al die vrouwen vergeleek met die ene. Die ene vrouw naast wie hij wél graag wakker was geworden...

Hij spoelde de shampoo uit zijn haar en de zeep van zijn lichaam, liet het water nog even langs zich stromen en draaide toen de kraan dicht. Hij schudde het overtollige water uit zijn haar en pakte de

handdoek van het metalen rekje in de betegelde douchecabine. Hij droogde zich snel af en trok een jeans en een T-shirt aan.

‘We hebben vanavond een paar geweldige opnamen gemaakt,’ zei Natasha terwijl hij naast haar op de bank schoof. Ze klikte op Play op een van de vensters op haar scherm. ‘Kijk, een swingend publiek!’ Met een grijns voegde ze eraan toe: ‘En de muziek was trouwens ook niet slecht.’

‘Arizona is altijd super,’ beaamde hij.

Maar ook al ging het publiek helemaal los en was zijn achtergrondband het einde, Ford wist donders goed dat vanavond niet zijn beste concert was geweest. Voorheen stapte hij het podium op en spatte de magie er meteen vanaf, maar nu moest hij iedere avond steeds meer zijn best doen om te schitteren. Op sommige avonden, en vanavond was daar een van, liep hij het podium af met het gevoel dat hij de roep om toegiften niet echt verdiend had.

Precies op het moment dat de bus ging rijden, schoof Natasha een paar flesjes water naar hem toe. Hij sloeg er meteen een achterover ter compensatie van al het zweet dat hij had verloren tijdens het drie uur durende concert waarin hij met gitaar en microfoon over het podium had rondgerend. De volgende avond stond er een optreden in Albuquerque, New Mexico op het programma en Natasha zou dat concert ook filmen. Aangezien Ford meestal wel een paar uur nodig had om te kunnen ontspannen na een optreden, lag het voor de hand om nu aan de documentaire te werken, ook al moesten ze tot na middernacht doorgaan.

‘Weet je, ik heb wat videoclippen van je eerdere optredens opge-duikeld, beelden van het nieuws en filmpjes geschoten door mensen met hun mobiele telefoon. Van een paar jaar geleden.’ Ze sloot het venster met de opname van het concert van die avond en opende een ander waarop een video verscheen die duidelijk met een veel minder professionele camera was opgenomen. ‘De kwaliteit van die

clips laat nogal te wensen over, maar er zitten er toch een paar tussen die goed genoeg zijn om er beelden uit te knippen en in mijn documentaire te verwerken.'

Ford had in eerste instantie geen interesse getoond in een documentaire over hem. Niet alleen omdat hij zich soms nog steeds beschouwde als een kleuter in de zandbak van de rock 'n roll-speeltuin waar Jagger en Bowie hun plek op de hoogste schommels al verdiend hadden, maar ook omdat hij geen zin had in vreemden die in zijn verleden gingen wroeten. Toen Natasha hem echter duidelijk maakte dat ze echt alleen in zijn muziek was geïnteresseerd en was gefascineerd door de impact die deze wereldwijd op mensen had, ging hij ermee akkoord dat ze opnames van zijn tournee begon te maken. En hij had natuurlijk het laatste woord over wat er wel of niet in de film getoond werd. Tot nu toe was hij alleen maar onder de indruk geweest van wat Natasha hem had laten zien – niet alleen maar clips van zijn optredens en interviews met zijn bandleden en geluidsmannen, maar ook interessante gesprekken met muziektherapeuten die zijn muziek inzetten om hun patiënten te behandelen.

'Deze opname is van vijf jaar geleden. Je speelde in een kleine club in Seattle als een voorproefje van je eerste release bij een grote platenmaatschappij. Er waren dus zat camera's die dat optreden hebben gefilmd. Er zaten wel een paar filmpjes van betere kwaliteit tussen, maar ik vond deze hier eigenlijk het interessantst. Ik wil dus graag weten wat je ervan vindt.'

Vijf jaar geleden?

Seattle?

Terwijl Natasha op Play drukte, kneep Ford zijn vingers stevig rond het flesje water dat hij net had geopend.

Jezus Mina, daar was ze.

De cameraman had op Ford ingezoomd terwijl hij het podium opliep om het eerste nummer te spelen, en daarna had hij zijn lens op het publiek gericht. Dat ging helemaal uit zijn dak. Fords fans

dansten, zongen en scandeerden zijn naam, maar er was één vrouw die bijzonder opviel in de menigte.

Gekleed in een zilverkleurig jurkje, het blonde haar tot over de schouders vallend, genoot ze van de muziek. Op haar gezicht lag een uitdrukking van pure sensuele verrukking. De cameraman kon zijn lens niet van de vrouw afhouden.

Ook Ford was niet in staat geweest zijn blik van haar af te wenden. Toen de cameraman uitzoomde om zowel Ford als de menigte in beeld te krijgen, pakte hij het moment waarop Ford en Mia Sullivan elkaar voor het eerst in de ogen keken.

En de vonken vlogen ervan af.

Alles kwam weer zo heftig bij hem terug – de verbazing dat een vrouw zo mooi kon zijn, de schok dat iemand een vreemde met zoveel oprechte emotie aankeek en hoe elke centimeter van haar zijdezachte haar, zachte huid en weelderige rondingen een uiting van sensualiteit was – dat Ford bijna zijn hand naar het scherm uitstak. Alleen het besef dat Natasha hem oplettend aankeek, weerhield hem ervan.

‘Die avond was je ongelooflijk goed, Ford.’

Natasha had gelijk. Die avond in Seattle was een van zijn beste optredens geweest. Want hij had die avond voor het eerst in zijn leven voor iemand anders dan alleen voor zichzelf en een menigte bestaande uit vreemden gespeeld.

Hij had voor *Mia* gespeeld.

Natasha drukte op de pauzeknop en voordat hij in staat was tegen haar te zeggen dat ze niet door moest gaan, had ze alweer een ander klein venster aan de rechterkant van haar scherm geopend. ‘Deze clip met een opname backstage wilde ik je ook laten zien.’

Ford voelde hoe al zijn spieren zich aanspannen terwijl Natasha weer op Play drukte. Hij had inderdaad al voelen aankomen wat hij nu ging zien: hoe Mia backstage bij hem werd gebracht. Vanaf de eerste glimp die hij van Mia in het publiek had opgevangen, had

Ford nog maar aan één ding kunnen denken: haar te ontmoeten, haar aan te raken... haar te veroveren.

Als de vonken er al vanaf vlogen toen hij nog op het podium stond en zij in het publiek, dan sloegen de vlammen zowat van het scherm toen ze elkaar ontmoetten in de raamloze backstageruimte, waar hij op het punt had gestaan om de pers te woord te staan na het concert.

Op het moment dat Ford Mia's hand in de zijne nam, zette Natasha het filmpje op pauze. 'Weet je nog wie zij is?'

Ook al waren ze maar een week samen geweest, Ford had zich niet kunnen bedwingen om regelmatig online te checken of Mia een relatie had. Zo bleef hij zichzelf jaar na jaar kwellen, want zijn hart stond stil bij iedere foto van Mia met weer een andere man. Net als deze avond. Om daar overheen te komen ging hij dan maar meer drinken, meer feesten of bracht hij nog meer uren in de studio door, alleen om haar te vergeten.

Maar haar vergeten kon hij niet.

Want Mia Sullivan was onvergetelijk.

'Ik zie eigenlijk niet in wat dat uitmaakt. De documentaire is tenslotte over mijn muziek en niet over mijn privéleven.'

Maar Natasha was geen schoothondje, dus negeerde ze de overduidelijke bedoeling van zijn opmerking. En hoewel hij nog niet eens had bevestigd dat hij nog wist wie Mia was, vroeg Natasha: 'Heb je contact met haar gehouden?'

'Nee.' Dat korte woordje klonk als niet meer dan een geërgerd gegrom.

Hij hield het niet meer uit op de bank en stond op.

Ford had zich er bij Natasha nog nooit op voor laten staan dat hij een beroemde rockster was, maar de onverwachte confrontatie met het beeld van Mia op het scherm had bij hem een gevoelige snaar geraakt.

'Waarom wil je dat in godsnaam weten?'

‘Ik heb de afgelopen maanden zowat elke minuut met je doorgebracht, Ford. Je bent fantastisch met je bandleden en je fans en ik meende het toen ik zei dat deze film over je muziek moest gaan. Waar die vandaan komt. Welke impact het op mensen heeft. Maar ik kan dat onmogelijk waarmaken – en in de film laten zien – als ik geen inzicht krijg in wie jij bent, hoe je bent geworden wie je bent en waarom je deze nummers schrijft. En ik ben bang dat ik ergens onderweg in dit traject ook nog affectie voor je ben gaan opvatten,’ zei ze met een glimlachje. ‘Meer affectie dan ik ooit had gedacht te voelen voor een rockster die door de hele wereld aanbeden wordt.’ Natasha keek weer naar het scherm waar in twee vensters twee van de belangrijkste momenten van zijn leven stonden afgebeeld. ‘Ik heb die vrouw nooit eerder gezien. En je hebt nooit met een woord over haar gerept. Maar zodra ik die clips zag, wist ik intuïtief dat ze van essentieel belang was. Ik heb door de jaren heen geleerd dat ik altijd naar mijn intuïtie moet luisteren, hoe moeilijk dat soms ook was. Zelfs,’ zei ze min of meer verontschuldigend, ‘als ik wist dat mijn hoofdpersoon er behoorlijk de pest over in zou krijgen.’

Ze zette haar leesbril af en keek hem aan op een manier zoals hij vermoedde dat een liefdevolle zus of moeder naar hem zou kijken. Vermoedde, want Ford had nooit een liefdevolle zus of moeder meegemaakt. ‘Heus, mijn belangstelling voor die vrouw heeft niets te maken met mijn film. Ik zit hier gewoon als vriendin met je te praten.’

Achter de ingebouwde tafel was het rolluik van het lange raam omhooggetrokken en terwijl ze rond middernacht in een gestaag tempo van honderd kilometer per uur over de snelweg reden, zag Ford niet veel meer dan wazige achterlichten, oplichtende reclameborden en borden van benzinstations. Hij had zijn hele volwassen bestaan doorgebracht op het asfalt; eerst in een bestelwagen, daarna werd het een busje en met de toename van zijn roem en zijn inkomen schakelde hij over op steeds grotere touringcars. Als hij

af en toe eens een dag vrij nam huurde hij een paar hotelsuites in Los Angeles of New York City, maar die had hij nooit als een thuis beschouwd. Hij had zichzelf altijd voorgehouden dat hij het niet nodig had, dat de weg zijn thuis was en dat het precies het leven was waar hij altijd naar had verlangd.

Maar hij was al niet zo jong en onnozel meer om te denken dat de dag van zijn afscheid nooit zou aanbreken. Dat hij nooit te oud zou worden om elke avond op een podium rond te rennen. Helemaal als je bedacht hoeveel zo'n drie uur durend concert lichame-lijk van hem vergde. Hoe zou het over vijf jaar met hem zijn als hij doorging in dit moordende tempo? En waar zou hij dan naartoe gaan? En met wie?

Hij zag zichzelf zeker niet teruggaan naar Boston waar hij was opgegroeid – of naar New York City, Los Angeles, of Londen, waar hij het grootste gedeelte van de rest van zijn business afhandelde als hij niet op tournee was. Hoe hij ook zijn best deed om zijn gedachten te stoppen, ze gingen toch altijd weer terug naar Seattle, waar hij één fantastische week had beleefd met het mooiste meisje van de wereld.

‘Wanneer heb je haar voor het laatst gezien?’

Ford had gedurende al die jaren met behoorlijk wat aan drank verslaafde muzikanten gewerkt. Hij had begrepen dat zelfs na vijf jaar geen druppel, een verslaafde aan één slok genoeg had om weer volkomen terug te vallen in zijn verslaving, erger zelfs dan voorheen, alsof de jaren van geheelonthouding nooit hadden bestaan. En nu wist hij precies hoe dat voelde, nu hij naar dat computerscherm bleef staren en hij sterker dan ooit werd aangetrokken door Mia's schoonheid en energie.

‘Vijf jaar geleden.’

‘Heb je ooit geprobeerd weer contact met haar op te nemen?’

Opnieuw antwoordde hij bot: ‘Nee.’

Hij had alles *behalve* dat gedaan. Om zijn gevoelens voor haar

te proberen te vergeten, uit te bannen, had hij zich uit de naad gewerkt. Hij was van de ene naar de andere vrouw gegaan, van de ene naar de andere stad, van het ene naar het andere podium. God, alleen al bij de gedachte aan Mia terug in zijn armen werden lang sluimerende hunkeringen weer aangewakkerd.

‘Waarom niet?’

Hoe moest hij gaan uitleggen hoe goed het met Mia was geweest... en hoe waardeloos het was geëindigd? En als hij er wel de juiste woorden voor zou kunnen vinden, dan nog zou hij Natascha er eigenlijk niets meer over moeten vertellen. Zeker niet nu hij haar al te veel had opgebiecht en te veel van zijn emoties had laten zien. Want als ze zich niet aan haar woord zou houden en dit openbaar zou maken, dan zat hij echt in de shit. Diep in de shit.

Alleen, net zoals hij bij het schrijven van een songtekst regel voor regel het mysterie ontrafelde van wat er werkelijk in hem omging, zo gaf dit zeer onverwachte gesprek hem exact hetzelfde gevoel.

Dus gaf hij uiteindelijk toe. ‘We waren erg jong.’

Maar dat was niet de echte reden. Verre van dat. Hij had in zijn relatie met Mia elke fout gemaakt die hij maar had kunnen maken. Trots. Ego. Schuld. Allemaal aspecten die hadden meegespeeld in zijn beslissing bij haar weg te gaan en weg te blijven.

Ik was jong. En een stommeling. En zoals je net zelf al zei, ik dacht dat de hele wereld me zou moeten aanbidden. En zij dus ook.’

‘We zijn allemaal ooit jong en stom geweest,’ zei Natasha. ‘Maar als je het mij vraagt doen al die dingen er niets meer toe als je bedenkt dat je nog steeds verliefd op haar bent.’

Ze wachtte even, alsof ze hem de gelegenheid wilde geven te ontkennen dat hij nog steeds verliefd op Mia was. Maar zo’n bewering kreeg hij niet uit zijn strot.

Niet nu hij beseftte dat ieder woord van ontkenning een grove leugen zou zijn.

‘Zoals je vijf jaar geleden naar haar keek vanaf dat podium in

Seattle... ik wou dat ik je net had kunnen filmen zodat ik je kon laten zien dat je nu op precies dezelfde manier naar het beeld van haar op mijn scherm keek. En Ford, stel nou dat zij ook nog steeds net zo verliefd op je is als toen?' De toon van haar stem werd teder toen ze eraan toevoegde: 'Ik weet dat iedereen denkt dat je alles hebt. Roem. Succes. Afgeladen stadions en hits. En ik heb met mijn eigen ogen kunnen zien dat je echt plezier hebt in wat je doet.' Ze keek om zich heen naar de luxueuze inrichting van de touringcar. 'Maar ik blijf me toch afvragen – als het *wel* iets zou kunnen worden tussen jullie twee, wat zou je er dan voor willen opgeven om haar terug te krijgen?'

Op hetzelfde moment dat het oude filmpje over de backstage-ontmoeting weer begon te draaien kwam meteen het woord *alles* bij hem op. Terwijl hij ernaar keek, herinnerde hij zich dat Mia zich net aan hem had voorgesteld toen meerdere schaars geklede groupies zich tussen hen hadden ingewrongen. En terwijl hij wel de moeite had genomen een paar handtekeningen uit te delen, had hij niet kunnen wachten om zich weer bij Mia te voegen.

En nu, in zijn gepimpte touringcar, beseft Ford dat hij nog steeds niet kon wachten haar terug te zien. En dat al vijf jaar lang, sinds de laatste keer dat hij haar had gezien.

Ooit had hij geloofd dat hij niet meer nodig had dan zijn muziek, zijn gitaar en zijn zelfgeschreven nummers. Maar vanavond, terwijl de touringcar over de zoveelste snelweg raasde op weg naar weer een ander stadion, beseft Ford eindelijk dat zijn muziek en zijn publiek nooit het diepe gat dat hij vanbinnen voelde zouden kunnen opvullen.

Er was maar één persoon die daar ooit toe in staat was geweest.
Alleen Mia.

2

Mia Sullivan wist niets over de man die ze op het punt stond te ontmoeten... behalve dat hij rijk moest zijn.

Maar dan ook echt stinkend rijk.

De vorige dag was Mia benaderd door een advocaat die een cliënt vertegenwoordigde die geïnteresseerd was in een pand in Seattle. Het budget? Tien miljoen dollar, desnoods een paar miljoen meer.

De locatie? Aan het water natuurlijk.

Op welke termijn? Onmiddellijk.

De klant? Anoniem, tot aan de bezichtiging van vandaag.

Als eigenaar van Sullivan Makelaars met zo'n zes agenten in dienst, was vrijdagmorgen niet bepaald de meest ideale dag om af te spreken: die dag stond al helemaal volgeboekt met meetings en bezichtigingen. En ze vond het feit dat de koper anoniem wilde blijven een tikje verdacht. Waarom zou een mogelijke cliënt zijn identiteit geheim willen houden voor haar? Zeker als je bedacht dat ze al onroerend goed had verkocht aan een paar van de rijkste mensen ter wereld, en niet te vergeten ook nog het nichtje was van acteur Smith Sullivan en beroepshonkballer Ryan Sullivan. Mia liet alle mogelijkheden de revue passeren. Misschien was de koper wel een rijke en gevaarlijke veroordeelde die zijn straf had uitgezeten en nu een nieuw leven wilde beginnen in een groot huis aan het water in het noordwesten van de Verenigde Staten.

Ze was natuurlijk niet vies van de commissie die ze zou ontvangen bij verkoop van een pand van tien miljoen dollar, maar ze had die commissie momenteel niet eens echt nodig. Daarnaast had Mia vier oudere broers en liefhebbende ouders die haar altijd hadden geleerd voor zichzelf op te komen. Mia Sullivan liet zich door niemand in de maling nemen.

Nou ja, behalve dan tijdens die ene week vijf jaar geleden toen ze zo verliefd was geweest dat ze zich als een volslagen idioot had gedragen...

Snel zette ze die pijnlijke gedachte van zich af en vroeg recht op de man af: 'Heeft uw cliënt soms vastgezet voor een gruwelijke misdaad?'

De advocaat kon zijn lachen amper inhouden toen hij antwoordde: 'Nee. Ik kan u verzekeren dat hij absoluut geen moordenaar is.'

Toen wist ze in ieder geval zeker dat het om een man ging. 'Ik ben bang dat het niet mee zal vallen om een man die erop staat anoniem te blijven te helpen bij de keuze voor een perfect huis.' En omdat de advocaat niet reageerde, voegde ze eraan toe: 'Ik zou toch op zijn minst moeten weten hoe oud hij is, of hij een gezin heeft en uit hoeveel personen dat bestaat, of er sprake is van inwonend personeel en ga zo maar door...'

'Het spijt me echt dat ik u niet meer informatie over mijn cliënt kan verstrekken, maar ik kan u verzekeren dat hij bij zijn volle verstand is en geen kwade bedoelingen met u heeft.'

'Als die opmerking bedoeld is om me gerust te stellen...'

'Ik heb u eveneens een cheque van twintigduizend dollar gestuurd, als aanbetaling op uw honorarium. Of u nou wel of niet een pand voor mijn cliënt vindt, dat geld is van u.'

Alsof het zo geënceneerd was, liep Mia's assistent Orlando met een envelop in zijn hand haar kantoor in op het moment dat de advocaat zijn zin afmaakte.

Mia had de bankcheque van twintigduizend tevoorschijn gehaald en had in de afhandeling van het gesprek verdere protesten achterwege gelaten. Dus hoewel alle alarmbellen in haar hoofd rinkelden om haar te waarschuwen dat er iets aan deze situatie *helemaal* niet pluis was, kon ze er tenslotte niet onderuit dat geen makelaar deze cliënt ooit zou afslaan. Anoniem of niet, deze man was duidelijk serieus van plan een huis aan het water in Seattle te

kopen. Dus besloot ze haar klanten voor die vrijdag naar Orlando door te schuiven en nieuwe bezichtigingen in te boeken op de drie beste locaties aan het water in Seattle.

Nou ja, dacht Mia, terwijl ze naar de voordeur van het eerste huis liep, het lag dus meer voor de hand dat het een sociaal onhandige nerd van begin twintig was die een klapper had gemaakt met een hightech startup, dan dat het een gevaarlijke bajesklant was die op grond van een vormfout was vrijgekomen.

Terwijl ze de voordeur van het prachtige pand aan het water opende, prees ze zich gelukkig dat het zo'n mooie dag was. Aan de stralende blauwe hemel waren een paar witte, donzige wolken te zien en het water van Lake Washington was spiegelglad. Mia was heel tevreden met haar appartement met uitzicht over het centrum van Seattle, maar ze begreep de aantrekkingskracht van zo'n huis als dit wel. Als ze zelf tien miljoen ergens op een plank had liggen, zou ze ook wel zo'n huis willen hebben, dacht ze grijnzend terwijl ze het huis betrad.

Snel en efficiënt liep ze de kamers op de begane grond door, deed de lichten overal aan, schikte bloemen in de vazen, en verschoof hier en daar wat meubels om het huis er zo aantrekkelijk mogelijk uit te laten zien. Niet dat dit huis verder iets nodig had. Want ook al waren alle drie de huizen die voor vandaag gepland stonden zeer de moeite waard voor zelfs de meest kritische koper, ze had een voorkeur voor dit huis vanwege een zeer speciaal aspect ervan.

De toren.

Welk meisje zwijmelde niet bij de gedachte dat een knappe, sterke prins langs de buitenmuur omhoog zou klimmen om haar in de toren een ware liefdeskus te schenken? En welke jongen vond het niet geweldig om vanuit zijn toren indringers heimelijk in het oog te kunnen houden, zoals een krijgsheer eeuwen geleden zou hebben gedaan? En, vanuit een praktischer oogpunt gezien, het licht in de

toren was fantastisch, de gemetselde muren waren prachtig en het uitzicht ongelooflijk.

Het huis was momenteel eigendom van een heel aardig stel, maar die twee gingen helaas uit elkaar. Mia was in de afgelopen jaren een paar keer op een feestje bij hen geweest en ze had zich er altijd over verwonderd hoe ze op elkaar leken – alles, het knappe uiterlijk, het blonde haar en zelfs hun klassieke kledingstijl. Mia had verbaasd gereageerd toen ze haar belden met het bericht dat ze gingen scheiden en haar vroegen hun huis in de verkoop te zetten. Ze had de twee nooit betrappt op zogenaamde lieve woordjes en glimlachjes die eigenlijk moesten camoufleren dat ze mot met elkaar hadden, zoals zoveel stellen dat wel deden. Maar hoe langer ze erover nadacht, ze had evenmin ooit gezien dat ze elkaar liefkozend aanraakten. De scheiding leek nu net zo passieloos te verlopen als hun huwelijk.

Halverwege de wenteltrap die naar de torenkamer leidde, stond Mia stil en keek uit een klein raam naar het bijbehorende omvangrijke terrein.

Hoe, vroeg ze zich af, vonden mensen toch ooit een evenwicht tussen liefde en lust? Tussen vriendschap en hartstocht?

Ze keek door het raam naar het blauwe meer met het jacht dat daar lag aangemeerd. Maar eigenlijk zag ze het niet, want ze bleef maar piekeren over die vragen die steeds vaker bij haar opkwamen nu zoveel van haar familieleden *de ware* blijkaar gevonden hadden. Eerst hadden al haar neven en nichten uit San Francisco de liefde van hun leven gevonden. Vier van hen waren al getrouwd en de andere vier waren verloofd, met binnenkort de bruiloft van Marcus en Nicola op Marcus' wijngaard in Napa Valley. En afgelopen zomer was haar broer Rafe hopeloos verliefd geworden op hun gezamenlijke vriendin Brooke.

Natuurlijk was Mia blij voor haar broer en neven en nichten. Maar met al die gelukkige stelletjes om zich heen, was ze er ernstig

aan begonnen te twijfelen of zij ooit zou vinden wat die koppels met elkaar hadden. Zeker als ze terugdacht aan de grote fout in de liefde die ze in het verleden had gemaakt, was het wel duidelijk dat ze geen idee had wat echte liefde was.

Ze schrok op uit haar gepeins door het gekrijs van een zee-meeuw een paar meter verderop. Haar anonieme koper zou over een kwartier hier zijn en ze wilde dat alles klaar was voor zijn komst. De laatste treden van de trap nam ze met twee tegelijk en even later stond ze voor de dikke houten deur die toegang gaf tot de torenkamer.

Enigszins verbaasd constateerde ze dat de deur openstond. Maar bij het betreden van de kamer was ze nog *veel* verbaasder toen ze zag dat er iemand in de kamer was... en dat de anonieme koper de laatste man op aarde was die ze ooit nog had willen zien.

En ineens vielen die vijf jaren weg en beleefde ze opnieuw het moment dat ze hem voor het eerst zag.

Vijfjaar geleden ergens in het centrum van Seattle...

Mia Sullivan had een topdag. Ze had die vrijdag haar eerste zeven-nullenpand verkocht en ze had 's avonds gezellig met het hele gezin bij haar ouders thuis gegeten, waar haar moeder, vader en vier broers haar hadden verrast met een grote bos bloemen en champagne ter ere van haar succes. Nadat ze thuis haar nette werkkleding had verwisseld voor een sexyer outfit, was ze met een paar collega's die ook goede zaken hadden gedaan, naar een bekende club in Seattle gegaan om het feest voort te zetten.

Tijdens het eten met de familie was ze veel te opgefokt geweest om echt iets te drinken. Meer dan een paar slokjes van de champagne, die ze toch ter ere van haar succes hadden ontkurkt, had ze niet genomen. Dus de

mojito smaakte nu beter dan ooit. Mia liep over van energie en stond te popelen om de dansvloer op te gaan zodra de band zou gaan spelen. Ze voelde zich vanavond erg sexy in haar glanzende zilverkleurige jurkje met spaghettibandjes en een diep rugdecolleté. Mia was van gemiddelde lengte, maar in het jurkje dat haar dijen amper bedekte en met twaalf centimeter hoge zilveren stilettohakken aan haar voeten, was ze in staat zich te meten met elk van de aanstaande supermodellen in het publiek.

De leuke vent met wie ze had staan flirten was net weg om nog een drankje voor haar te halen toen de achtergrondmuziek stopte, de lichten werden gedimd en tientallen meisjes begonnen te gillen. Mia was niet zo op de hoogte van de muziekwereld, maar het concert van vanavond moest wel een spektakel zijn. Mia was niet zo gecharmeerd van rockers met hun tattoos en leren broeken, ze viel meer op het type gespierde, sterke marinier. Maar de manier waarop de vrouwen in de zaal volledig van de kook raakten, maakte haar best wel nieuwsgierig naar de zanger.

Hoe geweldig kon die Ford Vincent nou eigenlijk zijn?

Precies op dat moment klonk een zware mannenstem dwars door het rumoer van de menigte heen. Het gegil werd oorverdovend – en toen werd het op wonderbaarlijke wijze nagenoeg volkomen stil terwijl de klank van de stem hen tot diep in hun ziel raakte.

Mia dacht geen seconde meer aan de man met wie ze had staan flirten terwijl ze zich door de menigte heen dichter naar het podium toe werkte. Ze stond bijna vooraan toen de schijnwerper op het podium werd gericht.

O god, de zanger was adembenemend. Maar niet op de typische wijze van een rockster. Jawel, hij droeg een leren broek en zijn donkere haar viel tot op zijn schouders. Maar deze man was goed gebouwd, met brede schouders en gespierde armen en dijen. Hij straalde verrassend genoeg een soort robuustheid uit, alsof hij regelmatig heel wat zwaardere dingen optilde dan alleen zijn gitaar.

Maar even later beseft Mia dat het niet uitmaakte hoe hij eruitzag... want ze was volkomen in de ban van zijn muziek, en ze sloot haar ogen om de klanken tot in elke vezel van haar lichaam te voelen.

Toen iemand haar met een elleboog aanstootte, keek Mia op. Een meisje pal naast haar zei: 'Hij staat daar alleen voor jou te zingen!'

Waarop Mia haar blik naar het podium richtte en rechtstreeks in de felle ogen van de zanger keek. Ze was nog nooit geschrokken van haar eigen sensualiteit, maar... o... de wijze waarop slechts één blik van deze man haar volkomen deed smelten, ervoer ze verrassend genoeg als een waarschuwing die haar bijkans de adem benam.

In relaties was zij altijd degene die de touwtjes in handen had. Ze was eraan gewend dat ze door mannen meer werd begeerd dan zij ooit naar hen verlangde. Relaties en seks waren altijd gewoon voor de lol. In de drieëntwintig jaar van haar bestaan had ze haar hart nog nooit verloren – en daar had ze geen probleem mee. Ze ging ervan uit dat ze nog tijd zat had om de ware te vinden.

Gevangen in de felle, intense blik van Ford, kon Mia niet veel anders dan gewoon maar tussen al die opgetogen fans blijven staan en hem aanstaren. Pas toen de menigte op het eind van het nummer helemaal losging en de bassist iets tegen Ford zei waardoor hij even werd afgeleid, kwam Mia weer terug in het hier en nu vanuit een soort hypnotische toestand zoals ze nooit eerder had ervaren.

Haar lichaam voelde vreemd aan, ze had een droge mond en ze voelde een tinteling in haar handen en voeten... en haar hart ging als een razende tekeer. Terwijl ze probeerde weer bij haar positieven te komen, draaide ze haar rug naar het podium en liet haar ogen door de zaal gaan op zoek naar haar vrienden. Ze zou nog een drankje nemen om haar droge keel te smeren en dan zou ze, ondanks het nog vroege uur, mischien maar naar huis gaan.

Maar in plaats van haar collega's te vinden in de menigte die wel verviervoudigd leek tijdens dat prachtige eerste nummer, zag ze alleen maar tientallen knappe meisjes die duidelijk tot alles bereid waren voor slechts één nacht met de zanger.

'Wat een geweldig publiek hier vanavond in Seattle!'

Door Fords opmerking, uitgesproken met die lage stem die rillingen

van verlangen door Mia heen joeg, begonnen alle vrouwen in de menigte uitzinnig te joelen en schreeuwen dat ze gek op hem waren, dat hij hun held was en van ze kon krijgen wat hij maar hebben wilde.

'Ik was al van plan het jullie heel erg naar je zin te maken,' zei hij met omfloerste stem vol seksuele ondertonen. 'Maar nu verlang ik er echt naar het jullie super naar je zin te maken.'

Mia had kunnen zweren dat ze tijdens zijn woorden zijn blik op zich voelde branden, en ergens wist ze dat zijn woorden niet alleen tot het publiek gericht waren – maar waren bedoeld als een uitdaging aan haar omdat hij had gezien dat ze van plan was te vertrekken.

In haar hele leven was Mia nog nooit ergens bang van geweest. En – de vraag die ze zichzelf keer op keer stelde – als slechts één blik en de klank van zijn stem haar al zo in vuur en vlam zetten, wat zou er dan gebeuren als hij haar zou aanraken? Haar zou kussen?

Ze rilde bij de heerlijke gedachte hoe hij zijn handen, die zijn gitaar met zoveel respect beroerden, op dezelfde wijze over haar naakte huid zou laten glijden. Ze was hier toch om haar succes te vieren? Wat kon één wilde nacht met een rocker nou voor kwaad?

Toen ze zich weer naar het podium omdraaide, trok Ford vragend zijn wenkbrauw op. Ze krulde haar lippen in een veelbelovende glimlach. Een glimlach die zei: 'Als jij de nacht met me wilt doorbrengen, rockster, zul je dat eerst moeten verdienen.'

En die nacht, toen hij haar eindelijk in zijn bed had, nou, toen had hij het dubbel en dwars verdiend...

3

Mooi.

Verrast – en even later zierend van woede – stond Mia Sullivan in de torenkamer en Ford vond haar nog steeds de mooiste vrouw die hij ooit had gezien.

De eerste keer dat hij zijn oog op haar had laten vallen stond ze eveneens zo'n drie meter bij hem vandaan, midden op de overvolle dansvloer. Ze was gekleed in een klein zilverkleurig jurkje en droeg haar lange blonde haren los, waarvan de uiteinden tot aan de aanzet van haar borsten reikten. Door de wijze waarop ze die avond in Seattle met gesloten ogen bewoog op de door hem geschreven muziek – zo sensueel dat hij zijn eigen tekst bijna vergat – kon hij zijn ogen niet van haar afhouden. En toen ze haar ogen opende en hem recht aankeek, was de impact daarvan gelijk aan het geluid van een basdrum die tot diep in zijn ziel doordreunde.

Hij had er die avond hevig naar verlangd de zachtheid van haar huid onder zijn vereelde vingertoppen te voelen, de smaak van haar mond te proeven en haar in zijn armen te nemen. Vijf jaar later wist hij nog precies hoe hij geen genoeg van haar kon krijgen, haar steeds maar weer bleef aanraken en elke zachte ronding van haar wellustige lichaam bleef strelen, tot ze beiden gek werden van verlangen naar elkaar.

In het kleine zilverkleurige jurkje waren haar fantastische benen die avond goed tot hun recht gekomen, maar op de een of andere manier zagen haar benen er nu nog veel sexyer uit nu ze gekleed ging in die zachtgele wikkellijrk. Haar haar was iets langer dan toen, maar haar ogen waren nog net zo helderblauw en haar volle rode mond was enigszins vochtig, alsof ze met haar tong langs haar lippen was gegaan voor ze de kamer in stapte.

Maar hij was niet alleen overdonderd door haar schoonheid, het

kwam ook door de muziek die ze meebracht. Ze had hem vijf jaar geleden geïnspireerd tot het schrijven van zijn beste nummers – een week lang had hij afwisselend de liefde met haar bedreven en de riffs en de teksten genoteerd die in een onophoudelijke stroom bij hem opkwamen. En hoe langer ze uit elkaar waren, hoe minder de muziek vanzelf in zijn hoofd ontstond.

‘Wat doe jij hier in godsnaam?’

Verdomme, dacht hij, toen hij het vuur in haar ogen zag, ze was adembenemend. ‘Je bent nog mooier dan ik me herinner.’

Hij dacht een glimp van genoeg in haar ogen te zien bij zijn oprechte compliment. Toen keek ze hem opnieuw woedend aan.

‘En jij bent een nog grotere zak dan ik me herinner.’ Haar stem klonk beheerst, maar zeker niet onverstoorbaar toen ze verder ging: ‘Oké, je hebt je pleziertje gehad. Dan wil ik dat je nu opduvelt, dan kan ik dit huis afsluiten en door met de rest van de invulling van mijn dag.’

Ford wilde haar in zijn armen trekken. Hij was in al die vijf jaar niet een seconde vergeten hoe geweldig goed ze bij elkaar hadden gepast. Maar op dit moment kon hij het beter uit zijn hoofd zetten om Mia aan te raken – en al helemaal niet om haar naar zich toe te trekken.

Ford beseftte dat hij de boel heel voorzichtig moest aanpakken nu Mia zo kwaad bleek. Ze zou zeker geen genoeg nemen met alleen een verontschuldiging voor het feit dat hij zich vijf jaar terug als een onvolwassen huffer had gedragen en dat hij dat nu pas beseftte, ook al was dat precies hoe het zat. Mia zou er duidelijk geen woord van geloven. Nu nog niet, in ieder geval.

Dus besloot hij niet de fout te maken haar te verleiden met mooie woordjes, want daar zou ze toch niet intrappen. Hij zou het over een compleet andere boeg gooien, gebruikmakend van de intense aantrekkingskracht tussen hen die nu nog net zo duidelijk aanwezig was als zoveel jaar geleden.